



pædofil*i*.dk
et fusionsscenario af rené toft

I n d h o l d



Side 3:	Indledning
Side 4:	Detektiverne
Side 6:	Begyndelsen
Side 6:	Ankomst til Hobro
Side 7:	Klienten
Side 10:	Bykongen
Side 12:	Den lokale presse
Side 13:	Gerningsstedet
Side 16:	Politi
Side 17:	Fotografen
Side 19:	Familien
Side 20:	Slutning

Pædofili.dk

et scenarie til Fusion
af René Toft

Illustreret af Palle Schmidt

En stor tak til

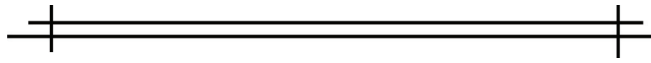
Frederik J. Jensen for uvurdelig brainstorm,
Palle Schmidt for fantastiske tegninger
og Ulrik Kold for korrekturlæsning

Shout out til 9000 Betonhovederne

Dette scenarie er oprindeligt skrevet til
Viking Con 23 og nu i denne reviderede udgave
til Fastaval 2005

Alle rettigheder forbeholdes
Copyright (c) 2005 René Toft, 9000 Beton

I n d l e d n i n g



Dette scenarie er inspireret af den sommer, hvor alt gik galt. Den sommer hvor skorstensfejeren ikke blot gik sig en tur. Den sommer hvor en sindsforvirret, ung knøs gik langt over stregen. Den sommer, hvor man lærte sine børn aldrig at stole på de mandlige børnehavepædagoger igen.

Pædofili.dk er mange ting. Det er et investigation scenarie. Det er socialrealistisk. Det er film noir. Det er en tragedie. Det handler om mennesker og deres reaktion på en frygtelig tragedie, der rammer deres lille kommune. Det handler om mediernes behandling af folk, kilder, meninger og ikke mindst sandheden. En løgn skal kun siges så mange gange før folk tror den er sand, og hvis bladet selv tror på det, de siger, er det endnu nemmere at overtale folk. Det handler om nødvendigheden af at få afsluttet en sag, uanset om det betyder at man derved begraver sandheden.

Scenariet tager udgangspunkt i en tragedie i byen Hobro 2013 og derefter går det bare jævnt ned af bakke. Spillerne er detektiver, der ikke har andet valg end at forsøge at forsvare en mistænkt pædofil. Ikke ligefrem et ønskejob og det hjælper ikke på det, at alle blander sig for at give udtryk for lige præcis deres mening, verbalt som fysisk.

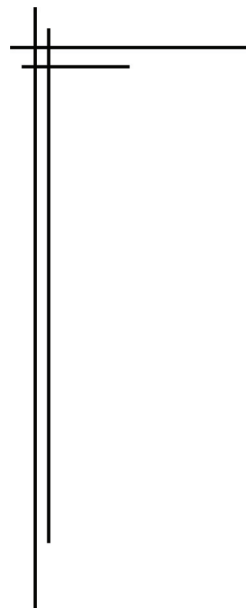
Dette er ikke noget sødt scenarie. Lorten har ramt detektivernes radiator og det skal detektiverne mærke. De er ikke ønskede og deres klient er af 95% af hele Danmark allerede fundet skyldig, på trods af at der indtil videre ikke er skyggen af bevis. Og for at gøre det hele lidt værre, så er detektiverne ærkekøbenhavnere og Hobro ligger i Nordjylland. Ikke verdens bedste combo.

Scenariet forsøger at få spillerne til at gå over stregen. Enten i et desperat forsøg for at frikende deres klient, eller for at få ham ned med nakken. Der er i dette scenarie rigeligt med løsninger, men intet svar. Der er ikke nogen gerningsmand, man i slutningen med sikkerhed kan pege på. Det handler langt hen af vejen om, at ens samvittighed kan købes for ussel mammon, eller om hvor langt man vil gå i en "god" sags tjeneste.

Tilbage er der kun at sige - husk at tage det gode med det onde.

Med venlig hilsen

René Toft



Plotsynopsis

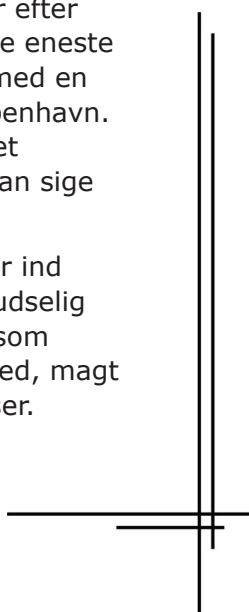
I Hobro er der fundet en 12 årig pige, Monica Grå, voldtaget og død på en legeplads i udkanten af et villakvarter. Byen, ja hele Danmark er i oprør. Forsiderne spytter den ene forside ud om de sidste nye beviser og nej hvor er det også for dårligt, at politikerne ikke for længst har gjort noget for at sikre vores børn, osv. Men pludselig har de en mistænkt. Det vil sige hjemmesiden pædofili.dk, der gør en ære i at finde og udstille pædofile for at advare alle andre, har fundet ud af, at der i Hobro bor en tidligere frikendt pædofil, Finn Laursen. Konklusionen er naturligvis, at det må være ham, der har gjort det. Det varer ikke lang tid før den samlede presse har belejret Finns hjem og hans navn er på hele Danmarks befolknings læber. I lille retfærdige Danmark er man gerne skyldig indtil det modsatte er bevist, hvilket så sandelig er tilfældet for stakkels Finn.

Finn bliver hurtigt alles favorit hadeperson og med ansigtet på samtlige aviser har han svært ved at færdes på gaden. Politiet har ikke tænkt sig at hjælpe Finn, da de inspireret af dagbladenes indsigtsfulde artikler, er ved at lede deres undersøgelser mod muligheden for at det måske er Finn. Man skal jo aldrig sige aldrig og det er jo nogle meget overbevisende artikler. Finn barrikaderer sig i sit hjem og bestemmer sig for at skaffe hjælp. Han ringer efter et detektivbureau. Desværre er de eneste detektiver, der vil røre hans sag med en ildtang, Discount Detectives i København. Og det er kun fordi de er så meget økonomisk på røven, at de ikke kan sige nej til en sag.

Og det er så her spillerne kommer ind på banen. Som detektiver, der pludselig kommer i det offentlige søgelys, som brikker i et beskidt spil om sandhed, magt og behovet for at sælge flere aviser.

Detektiverne

Spillerne er alle personer med forbindelse til detektivbureauet Discount Detectives. Discount Detectives er hvad navnet antyder – discount. Deres priser ligger altid i den billigste ende, og detektiverne ser sig selv (Svend gør i hvert fald) som en slags detektivernes svar på Robin Hood. Ikke at de hugger fra de rige, men de giver en ydelse til de fattige, der normalt ikke har råd til en sådan luksus. De ansatte hos Discount Detectives er Svend, Jesper, Nils, Kenneth og Rasmus.



Svend er leder, idealist og alderspræsident. På grund af sine mange år som storryger har han nu erhvervet sig rygerlunger og er af lægen spået to år tilbage at leve i. Det sidste år har dog budt på en velkommen forbedring, men Svend er stadig langt fra kommet sig. Alt hvad der kræver fysiske udfoldelse, er lidt af en kamp for Svend. Gør spilleren opmærksom på sin fysiske situation en gang i blandt, men fortæl ikke højt, at det er pga. rygerlunger, da Svend har valgt ikke at indvie de andre detektiver i sin fysiske situation.

Jesper er Discount Detectives stærke mand. Med en fortid hos militæret, 10 år i fængslet og som udsmitter er Jesper en god mand at have i sit ringhjørne. Jesper har fundet sig en sød kæreste og er på vej til at blive far for første gang, hvilket er noget, der fylder meget i hans hverdag. Rigtig meget. Desuden er det vigtigt at pointere, at Jesper ikke er den store dumme sinke, som folk af hans størrelse ofte bliver beskyldt for at være, men derimod en kæmpe med hjertet på rette sted.

Nils er en ung ranglet fyr med fast arbejde i onkelens bilværksted, der ligger lige nede under detektivernes kontor. Han har aldrig gennemført folkeskolen, da hans dampbarnsgener spændte ben for ham. Han kan hverken læse eller skrive synderligt godt (hvilket lidt er et ømt punkt for ham), men han har en flair for matematik og har overført dette potentiale på bilmotoren. Han hjælper detektiverne med transport og alt andet så meget og så tit han kan. Heldigvis er onkelen gammel ven med Svend, så det er ret ofte Nils får lov til at få fri for at hjælpe.

Kenneth er gammel junkie og er bedre kendt på gaden under navnet Kanyle Kenneth. Han er et provokerende, lille speedhoved med en senet krop og en læselyst ud over det sædvanlige. Han læser folk som en åben bog og lægger ikke fingrene imellem.

Rasmus er en stor egoist og arbejder oprindeligt på bureauet som bogholder. Han er overbevist om, at han aldrig kan drages til ansvar for noget og alt hvad der går galt er de andres skyld. Desuden har Rasmus to hunde, som han bruger al sin fritid på. Kenneth kom engang med nogle nedsættende kommentarer og siden har Rasmus og Kenneth haft et anspændt forhold.



discount detectives

- billigere bliver det sgu ikke

1. Begyndelsen

Detektiverne er blevet kontaktet af Finn Laursen, der er anklaget for at være den skyldige bag et pædofilt mord på en lille pige i Hobro. Da detektiverne er i en uheldig økonomisk situation, kan de (desværre) ikke sige nej til en opgave, uanset hvor moralsk forkastelig den end måtte være. Spillernes karakterer sidder lige nu i Nils' "nye" bil (en gammel rustbunke af en Volvo Stationcar) og har chance for at diskutere sagens akter, før ankomst til det mørke Jylland.

Scenen skal være en kort introduktion, hvor man kan beskrive lidt om landskabet, de åbne marker, der ligger omkring den fremadskridende motorvej, bilen hakker sig henad. Pludselig lyder der en hosten, som denne gang ikke kommer fra Svend, men derimod fra en motor, der er ved at give op. Nils drejer hurtigt ind på den første og bedste rasteplads for at kigge lidt på den. Mens han fikser den, skal diskussionen stille og roligt tage form. Lad spillerne træde lidt i karakter, mens de alle fem tripper omkring den gamle spand.

Det skal siges, at spillerne på nuværende tidspunkt ikke ved meget og det skal de helst blive ved med lidt endnu. De ved, at de er hyret af Finn Laursen, der er mediernes primære mordmistænkte. Medierne er sat på sporet af foreningen Stop Pædofili!, der via deres hjemmeside www.pædofili.dk, har udstillet Finn Laursen som pædofil. Deres mistanke er grundet i, kan man læse i avisen, at han tidligere er frikendt i en lignende sag fra Vejle, kun to år tidligere. Politiet har endnu ikke kommet med et udspil, og har i det hele taget ikke kommet med mange livstegn indtil videre. Det kan tages som de holder kortene tæt ind til sig så længe de kan.

Detektiverne ved, at en pige er død. Den 12 årige Monica Grå er fundet for kun to dage siden nøgen, voldtaget og død i udkanten af en legeplads. Hobro er i oprør og resten af Danmark hyler med i kor om en hurtig opklaring. Politikere råber også højt, for det er jo snart valgår og sagen er blevet en varm kartoffel, ingen har lyst til at holde alt for længe i hænderne.

Spillerne skal i den første, korte scene have lov til at tilkendegive, hvor de står i sagen om Monica Grå. Er det okay at tage denne sag? Har de solgt deres sjæl for ussel mammon? Har de med denne sag gået for langt i forhold til hvad de moralsk kan stå inde for eller er det ikke nødvendigt at stå en stakkels mand bi, for tænk nu, hvis han er uskyldig? At få nogle bud på disse spørgsmål er noget du som spilleder kan bruge i resten af scenariet. Hvem står stærkest, hvilke knapper kan man trykke på, og hvordan kan man få det hele til at gå af helvede til? Et godt bud er Jespers nye tilværelse som kommende far og Kenneths foragt for hele medieræset, politikerne, politiet og alt hvad der ellers lugter af autoritet.

2. Ankomst til Hobro

Hobro er et hul. Bogstaveligt talt. Det ligger i en bakkedal ud til en fjord, så når man kommer ind i byen, kører man ned og når man kører ud, kører man op og det uanset hvilken side man kommer fra. Hobro er prototypen på en god nordjysk provinsby, med alle dens mangler, fordomme, middelklasse, folkeskoler, børnevenlige kommunetiltag, ikke alt for mange indvandrere, bedrevidenhed og en fjord, der har set sine bedre dage. Byen måler 13.000 indbyggere, har fem folkeskoler, et gymnasium, en handelsskole, et hospital og et hav af børnehaver og andre børnepasningsmuligheder. Det er et godt sted for familien. Et sikkert og trygt miljø, som forældrene elsker og de lidt ældre børn elsker at hade. For der sker ikke meget. Uanset hvem du spørger på gaden om hvordan det går, vil du få det samme svar – "stille og roligt". Og sådan går det også. Det vildeste der sker er den årlige byfest, Ambufesten, gymnasiefesterne, kendt under navnet parentesfester, et guldbryllup i ny og næ, og politirapporterne bærer mere præg af kedsomhed end noget andet. Hobro er et godt sted at bo. Eller rettere var.

Hobro ligner ikke længere sig selv. Der er en underlig stemning i byen, som om nogen har suget alt håb og erstattet det med mistro. Mistro til fremmede, til børnehavepædagoger, til københavnere, til Finn Laursen. Et stort opbud af hele den danske presse gør det ikke bedre. De holder til på vandrehjemmet og på Hobro Motel, de to eneste steder i byen med værelser til leje. Med stor besvær, kan detektiverne få et værelse med fem brikse til en noget ublu pris. Lige ved siden af bor Ekspertens journalist, Michael Søndergaard, og lidt længere nede af gangen Se og Hør-journalisten Line Trane.

De to journalister og deres flok af kamerafolk og fotografer vil dukke op i tide og utide for at stille detektiverne nærgående spørgsmål og generelt gøre livet surt for detektiverne med nærgående spørgsmål.

3. Klienten

Finn Laursen er en forholdsvis, almindelig bygget mand med en lille ølvom og et lille overskæg. Han har trods sine nu 45 år bevaret sin hårpragt, men den sorte farve er stille og roligt ved at blive erstattet af sølvgrå. Finn bærer tydelig præg, af at han til daglig er havemand. Huden er godt brun, hænderne ru som sandpapir og der er jord under neglene.

Finn er godt nervøs. Og med god grund. Han er for anden gang i sit liv blevet anklaget for overgreb på børn. Første gang var tilbage i 2007, da han boede med konen i Vejle. Han blev anklaget af deres nabo for overgreb på naboens datter, der dengang var 11 år. Pigens forældre var overbevidst om at deres nabo og havemand, Finn Laursen, var den skyldige, men på grund af manglende bevisbyrde, kunne man ikke dømme ham for noget som helst. Han blev frikendt til stort ramaskrig i resten af Vejle. Alle var sikker på han havde gjort det. Selv hans kone, hvilket derfor kostede ham sit ægteskab. Nu har han ret til deres to fællesbørn, Gudrun på 8 og Benny på 10, hver anden weekend.

journalisterne

Michael Søndergaard er en Ekspertens topmand, når det gælder hårddtslående revolverjournalistik af værste skuffe. Han er altid nydeligt klædt i pæne jakkesæt. Ikke for kedeligt, men heller ikke for sprælsk til at han kan blive taget seriøs af den danske seerskare. Han nærmer sig fyrrerne med hastige skridt og er i stigende grad begyndt at bekymre sig om en særdeles vigende håmgrænse. Derfor har han altid en pakke Regain på sig, som han spiser med stor iver, når ingen lige kigger i hans retning. Derudover har han et veltrimmet skæg og er altid meget aggressiv i sin journalistiske approach, men aldrig i sin tone. Det vil sige, at han stikker kameraet helt op i ansigtet på dig, når du helst ikke vil, og begynder så med sin silkebløde stemme at udspørge dig om alt det, du hellere end gerne ville holde for dig selv.

Line Trane er ikke meget bedre. Line er 32 og en ganske smuk kvinde, hvis man ellers tænder på brunetter, der går i tøj, der matcher til det, der for tiden er in hos Kongehuset. "Klassisk, men moderne", som hun selv plejer at skrive. Line havde absolut ikke lyst til at være i Hobro, men hendes redaktør mente det var vigtigt at dække tragedien, og siden Kongehuset ikke lige havde noget særligt vigtigt på programmet, blev hun sendt afsted sammen med fotografen Søren Nikkelmann. Søren er lille af statur og forsøger bare at få de bedste billeder og ryge sine smøger i fred. Han siger ikke meget og når han endelig gør er det mest brok, eftersom han også hellere ville dække Kongehuset eller noget med det seneste om de rige og berømte. Lines journalistiske tilgangsvinkel er egentlig blot at få detektiverne og / eller alle mulige andre til at bekræfte, at det var Finn, der gjorde det, så hun kan komme hjem igen. Og for at opnå det, skyr hun ingen midler. Om det så betyder at hun skal charme hele holdet af detektiver, selv om de er en noget sølle flok.

Finn er et offer og skal spilles sådan. Verden er virkelig uretfærdig. Ikke nok med, at man skal anklages for pædofili (hvilket er virkelig skidt i sig selv), men han bliver også fyret fra sit job i gartnerfirmaet "Grønne Fingre" og grundejerforeningen vil have ham smidt ud. Samkvemsret med børnene fratages så længe den nye (og gamle) sag stadig undersøges og konen udtaler sig negativt til pressen. Pressen er over Finn som gribbe og politiet er ved at rette deres undersøgelse ind efter, om det nu ikke er Finn, der har gjort det, efter stort press fra kommunen (læs: borgmesteren) for at få denne sag lukket så hurtigt som overhovedet muligt.

Udenfor

Finn Laursen bor i et helt almindeligt standard middelklassehus i Fjordparken med carport og have med græsplane og hæk lav nok til at man kan snakke med naboen over den. Haven er velpasset og det er tydeligt at se, at manden har grønne fingre.

En ting er, at huset og haven ser almindelig ud, men uden for huset holder der adskillige vogne med tv-stationernes logoer på. Her er Eksperten, DR, TV2, Se og Hør og alle de andre. Så det varer ikke længe inden hele Danmark ved at Finn har fået besøg. Detektiverne vil blive mødt af nysgerrige journalister, der vil spørge dem om hvem de er, hvad de vil der, og svarer de på spørgsmålene, hvordan de kan forsvare at arbejde for en kendt pædofil og om de tænker på den stakkels familie, det er gået ud over osv. En skare af nysgerrige tilskuere af folk og fæ, naboer og bekymrede medborgere, er også samlet udenfor med skilte med skriften "hæng pædofilen", "ud af vor by", "kap den af", "Finn skal dø" og lignende flatterende budskaber. Der vil ikke gå lang tid, hvis detektiverne tager Finn i forsvar, før æggene og tomaterne ryger gennem luften. Dette vil være en tilbagevendende begivenhed, hver gang de besøger stakkels Finn.

Naboen Gunnar

Over hækken står Gunnar Jørgensen, den sure nabo. Han kan ikke lide Finn, efter alt hvad han har læst i aviserne, for aviserne de lyver jo ikke. Man kan, hvis man vil, tale med Gunnar på et hvilket som helst tidspunkt, men han har ikke meget konstruktivt at komme med. Det bliver som regel en repetition af hvad medierne skriver og kun det negative naturligvis. Gunnar har desuden et horn i siden på Finn efter sidste års gadefest. Der var karaoke og Gunnar, der anser sig selv som den store crooner, gav den som Elvis, hvilket absolut ikke var nogen succes. Finn derimod gik op lidt efter med et andet Elvis-nummer, hvilket til gengæld var et stort hit. Det har Gunnar hadet Finn for lige siden, for det var jo Finn, der gik ind på Gunnars enemærker. At Gunnar slet ikke kan synge, har jo intet med sagen at gøre. Den historie fortæller han gerne, hvis detektiverne spørger, for den viser jo med al tydelighed, hvilken skidt fyr Finn i virkeligheden er.

Men nu kan Gunnar få hævn. Så ofte han kan komme til det, bliver han interviewet til pressen og udtaler, "han glør altid ind i vores have, ja skuler nærmest", "og ham har jeg siddet og drukket en bajer med...", og klassikeren "jeg har altid vidst, der var noget med ham. Jeg ku bare ikke sætter finger på det." Og for det ikke skal være løgn, så er det også Gunnar, der kontaktede pædofili.dk, så snart han fandt ud af, at hans nabo var Finn. Hævnen er sød. Rigtig sød.

Hjemme hos Finn

Finn lukker døren hurtigt op og genner detektiverne ind og smækker døren bag dem. Han er nervøs. Som et stakkels dyr trængt op i en krog, som Palle alene i verden, forsøger han at holde skansen og sin fornuft intakt. Han byder detektiverne velkommen og kommer med en nervøs bemærkning om, at man ikke helt vænner sig til det.

Finn byder på kaffe inde i stuen. Den ligner en helt normal halvkedelig stue med fjernsyn købt i Super Brugsen, møbler fra Ikea eller et andet sted, der er billigt og praktisk. Et par enkle arvestykker pryder væggene, Gregers-hjorten og de grædende børn, ellers ser det meget tilforladeligt ud. Fjernsynet kører og de kan se de sidste live billeder med dem selv, der går ind til Finn med tilhørende kommentarer alt efter om detektiverne har talt med medierne eller ej. Før detektiverne kan stille alt for mange spørgsmål til Finn, lægger Finn selv ud.

"Jeg har virkelig brug for jeres hjælp. Jeg er på røven. Ikke økonomisk, bare rolig, men jeg kan bare se mit liv forsvinde mellem mine fingre. Jeg er jo tidligere anklaget, så det er bare et spørgsmål om tid før de finder en undskyldning for at anholde mig."



Han fortsætter med at forklare lidt om den tidligere sag. Det var en falsk anklage. Det var naboens kone, der var besat af ham, men da han ikke ville have noget med hende at gøre, selv om hun var en flot kone, gik hun helt amok. Først lagde hun beskeder på telefonsvareren, som han hurtigt slettede. Han var jo gift og det skulle hans kone ikke høre. Så kontaktede hun ham på arbejdet, i Brugsen og lignende. Til sidst ringede han til politiet. Det var så der, hun vendte bordet og sagde, at hun hele tiden havde forsøgt at konfrontere ham fordi hendes datter havde opført sig underligt lige siden de havde brugt ham som havemand og at hun frygtede, at datteren havde lidt overlast. Det blev så hurtigt til, at datteren havde lidt overlast og så rullede lavenen. Det endte i en frikendelse på grund af manglende beviser. Det kostede ham stadigvæk sit ægteskab. For at komme væk flyttede han til Hobro efter opfordring fra en gammel soldaterkammerat, den lokale journalist Bjarne Keldsen. Finn var ved at skabe sig et liv igen, men nu er det hele ved at ske en gang til.

Finn har et problem med sit alibi for den skæbnevangre aften. Selv siger han, at han besøgte sin senile mor på det lokale plejehjem, men der er ingen, der kan bakke hans historie op. Moren er så senil, så hun alligevel ikke kan huske noget som helst. Hun kan ikke engang huske at hun overhovedet har en søn, men mener at hun bor i Grenå, hvor hun voksede op som barn. Personalet er ikke meget bevendt. De kan ikke huske, om han var der den aften, da der efterhånden er skåret så meget ned på personalet, at de kunne have haft huset fuld, uden de havde haft tid til at lægge mærke til det. Og kameraovervågning er en luksus, der blev skåret af budgettet for flere år siden. Ergo må han have sig et vandtæt alibi. Selv foreslår han bestikkelse af nogle af de arbejdende på plejehjemmet. For han var der jo, så der kan jo ikke være noget forkert i at få andre til at sige det samme.

Jo, stakkels Finn er noget så grufuldt på røven. Han er stemplet af alle som skyldig, hvilket også har fået andre til at reagere. Han er per den 1. i næste måned fyret fra sit arbejde. Grundejerforeningen har bedt ham om at flytte, for "det ser jo ikke godt ud med al den ubehagelige omtale om det her fine sted". Den gamle sag er lige på nippet til at blive genoptaget og sidst men ikke mindst, så ringer Finns ekskone mens detektiverne er der, for at fortælle at han i hvert fald ikke skal regne med at have samkvemsret med "hendes børn". Og som ekstra salt på såret, udtaler hun sig derefter i et interview til pressen, om hvordan han altid ville have, hun skulle klæde sig ud som skolepige, når de "gjorde det".

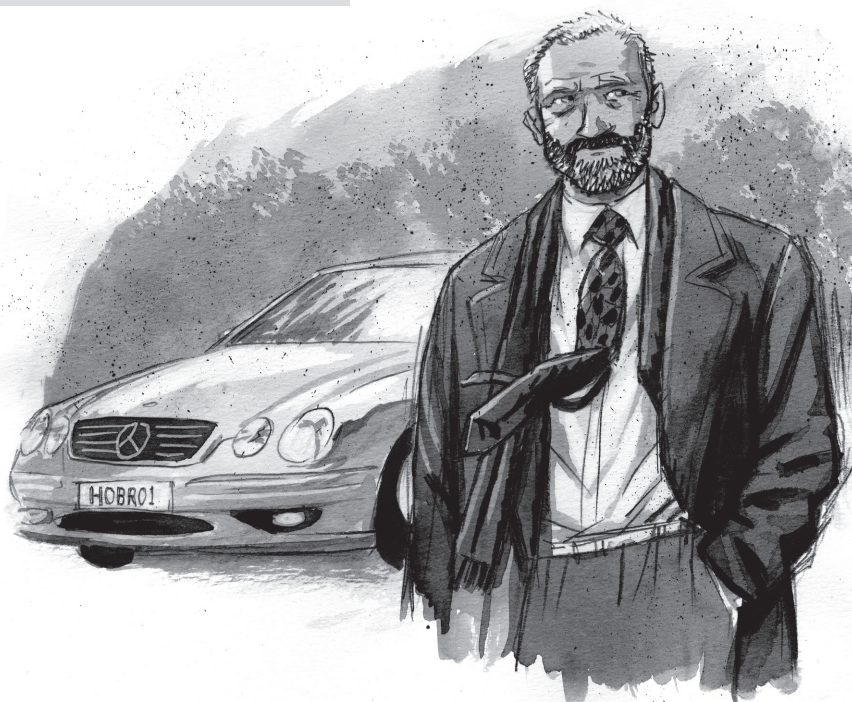
Opsummering:

1. Udenfor er der kæmpe opbud af medierne og sure borgere.
2. Naboen Gunnar hader Finn.
3. Finn forklarer sin situation.
4. Detektiverne skal skaffe Finn et alibi via plejehjemmet.
5. Detektiverne introduceres til Bjarne Keldsen.

4. Bykongen

Der er gået politik i sagen om Monica Grå, og det kommer spillerne også til at mærke. De bliver på et tidspunkt (du vælger selv hvornår, men ikke længe efter briefing hos Finn) ringet op af Kurt Elmqvist, der er sikkerhedsrepræsentant for Borgmesteren i Hobro, Ernst Møller Bengtsen. Han vil meget gerne arrangere et møde med detektiverne så hurtigt som overhovedet muligt. De skal mødes en halv time senere på en parkeringsplads i et nedlagt industriområde. Det lyder lidt fordækt, og det er det også. Formålet med mødet er at få detektiverne til at droppe sagen eller endnu bedre at plante beviser i deres klients lejlighed.

Hvis de siger nej (som de sikkert gør), bliver det værst for dem selv. Borgmesteren er ikke kendt for at lægge fingre imellem. Han styrer byen og han styrer den med hård hånd. Han er har politiet i sin lomme og er grunden til at politiet ikke rører en finger for at hjælpe detektiverne. Han vil gøre alt i sin magt for at få detektiverne ud af byen og Finn enten bag tremmer eller ni fod under. Og magt, det er noget han har meget af.



Mødet

Da de ankommer, holder der allerede en stor, sort Mercedes parkeret og uden for den står en mand iført lang sort jakke og ligner umiskendeligt en bodyguard. Dette er Kurt. Han banker nonchalant på ruden af den store Mercedes, da detektiverne ankommer. Så snart detektiverne ankommer, stiger Ernst ud af bilen. Han har en meget alvorlig mine på og pulser på en stor cigar.

"I ved nok hvem jeg er, så skal vi ikke droppe det formelle. Jeg vil ha' i skal droppe jeres efterforskning. Dette her går ikke længere. Vi ved jo alle, han er skyldig og jeg kan ikke ha', at jeres tilstedeværelse trækker sagen i langdrag. Vi skal ha' en skyldig nu."

Nu kan detektiverne komme til orde, men borgmesteren har ikke specielt lyst til at svare på spørgsmål. Han vil naturligvis give dem tid til at tale indbyrdes og mærker han en velvilje hos dem, går han et skridt videre.

"Der er en anden måde at afslutte sagen på. En måde, der kan komme alle til gode. Hvis I nu f.eks. planter et par af pigens trusser hos Finn, så er der vist ikke mere tvivl hos nogen."

Siger spillerne ja, får de i en lille gennemsigtig plasticpose, et styk pigetrusse. Siger de nej, siger han blot at han er skuffet, men det er jo hvad man kan forvente af en flok københavnere. Uanset udfald slutter han af med følgende:

"Dette møde har aldrig fundet sted og hvis I fortæller noget til nogen, bliver det værst for jer selv."

Beviser

Hvis detektiverne har været så ufornuftige at sige nej til borgmesterens lille tilbud, begynder der at ske små ting omkring dem.

En af detektiverne (vælg selv) finder blade med børneporno i sin bagage. Den er naturligvis plantet af "sikkerhedsrepræsentanten", og forsøger detektiverne at komme af med dem, skal du gøre alt hvad der er i din magt for at pressen er

på pletten. Roder i skraldespandene osv. Hvis detektiverne er fornuftige, tager de selvfølgelig bare bladene til politiet, og vil de det, kan politiet måske komme forbi dem på et razzia, da de har fået et "anonymt tip" om, at detektiverne ligger inde med ting de ikke burde. Sørg for at det ikke ser godt ud, men heller ikke værre end de kan komme ud på kaution.

Detektiverne bliver yderligere mødt af den lokale motorcykelklub, MC Skovhuggerne (jo den er god nok, de findes), der absolut ikke er glad for at sådan en flok kjøbenhavnerne blander sig deres sager. Med "deres sager" mener de alt hvad der foregår i byen, og at detektiverne nok for lang tid siden skulle have vendt næsen hjemad. Klubben har naturligvis fået besøg af en vis sikkerhedsrepræsentant, der har lovet dem et klækkeligt beløb, hvis de lige vil ordne en mindre sag for borgmesteren. MC-drengene kan de møde hvor det skal være, uden for hotellet, på vej til en kontakt eller lignende. Når først de dukker op, er der ikke mange udenforstående, der blander sig. Første møde kan nøjes med at være en advarsel. Anden gang bliver de mere hårdhændede og tredje gang kan alt ske. Det eneste de har respekt for er råstyrke og så en stor gøb. Så Jesper er den første, de lægger mærke til. Våben kan de godt selv skaffe, men de holder sig mest til springknive og boldtræ.

Hvis detektiverne derimod vælger at plante beviserne, altså at følge borgmesterens pibe, må de tilbage til klientens hus. Finn er ængstelig efter nyheder og bliver ved med at spørge til, hvordan det går med sagen. Han har desperat forsøgt at vride sin hjerne, for hvem der mon kunne have gjort "den forfærdelige handling", men er ikke kommet på nogen, der måske... Presser detektiverne på, vil han nævne at lidt for oplagte emner er børnefotografen, Sune Pedersen og den lokale bytumble, Sigurd Hansen. Ikke at han tror det er dem, men man jo ved aldrig, og lige nu er han villig til at prøve hvad som helst. Mens Finn snakker, er det intet problem for en af detektiverne at plante beviserne, under påskud af at gå på toilettet. Man kan om

man vil lave en scene ud af det, hvis Finn pludselig selv skal på toilettet, eller lige vil hente noget i soveværelset eller... Men dette er kun for at få lidt spænding ind i billedet. Han skal helst ikke opdage, at de planter beviser.

Hvis en af detektiverne planter trusserne i Finns kommodeskuffe, opdager han, at der allerede ligger adskillige trusser i børnestørrelse. Det skal gerne give detektiverne en dårlig smag i munden og overbevise dem om, at de gør det rigtige, men konfrontere de Finn med fundet, fortæller han, at de tilhører hans egen datter Gudrun på 8, der besøger ham jævnligt. Hvis detektiverne kigger efter i skabene, vil de også finde mere børnetøj. Ikke at det beviser noget fra eller til.

Ringer de bagefter til Kurt Elmqvist, vare det ikke mange minutter før politiet kommer med ransagelseskendelse til Finns hus. I løbet af 10 minutter har de fundet tøjet og anholdt Finn. Finn er forvirret og forsøger desperat at forklare politiet sin uskyld. Det sidste han når at sige til detektiverne inden han bliver ført væk (hvis de er der vel at mærke, ellers bruger han sit ene telefonopkald fra fængslet), er at de skal finde den skyldige hurtigt eller finde en syndebuk. Start med Sune og Sigurd.

Ringer detektiverne endnu en gang til Repræsentanten for at få deres bonus, benægter Kurt ethvert kendskab til nogen aftale og beder dem om at forlade byen hurtigst muligt, ellers vil de fortryde det. Det betaler sig ikke at sælge sin sjæl for ussel mammon.

Gør detektiverne nu det, mange vil gøre i deres sted, går til modangreb, sker der nøjagtig det samme, som hvis de sagde nej – børneporno i tasken og besøg fra den lokale MC-klub.

Opsummering:

1. Møde på parkeringsplads
2. Vil ikke plante beviser – børneporno i bagage og politirazzia
3. Planter de beviser, finder de andet børnetøj
4. Efterfølgende razzia og anholdelse af klient
5. Borgmester benægter aftale

5. Den lokale presse

Bjarne Keldsen er journalist på den Hobro Avis, den meget almindelige gennemsnits lokalsprøjte med 50% reklamer og 50% harmløse artikler om guldbryllupper, børneoptog, pengeindsamlinger og andre solstrålehistorie. I Hobro Avis er alting godt, efter nøje anvisning fra Borgmesteren. Kriminalitet ses ikke, hvis ikke man kan læse om det og biluheld eller det der ligner, eksisterer kun som en dødsannonce. Denne ordning er Bjarne godt træt af. Men det er svært at kæmpe bånden, når man selv sidder i den.

Bjarne vil gerne hjælpe detektiverne, men ikke uanset hvad som helst. Han er ikke ude på at få noget ud over sandheden. Han vil hjælpe dem, fordi han mener, at detektiverne, selv om de er ansat af Finn, er de mest objektive i byen. Politiet er i lommen på borgmesteren og de landsdækkende medier har for længst stemplet Finn som den skyldige. Der er kun halve sandheder og løgne tilbage og det vil Bjarne gerne lave om på. Og så kan han faktisk godt lide Finn, da de er gamle soldaterkammerater. Det var Bjarne, der foreslog Finn, at han skulle flytte til Hobro efter den første gang Finn kom i klammeri med loven.

Bjarne skal være et vink med en vognstang i en trang tid. Han kan kontaktes eller kontakter selv detektiverne. Han er deres eneste allierede foruden Finn. Som person er han fuldstændig ligegyldig for plottet, men er spillerne gået i stå, kan han fungere som en katalysator.

Bjarne kender til:

- Fotografens sygemelding siden Monicas død
- Fotografens billeder fra gerningsstedet, kan hjælpe detektiverne
- Borgmesterens ophøjede interesse i sagen og hans magt i byen
- Farens forbindelse til en ansat (det er hans bror) hos politiet.
- Landsbytossen, der ikke kan gøre en flue fortræd.
- Finn og den tidligere sag.

6. Gerningsstedet

Besøger detektiverne gerningsstedet, vil de for det første se en masse blomster ved en forladt legeplads. Sandkassen er tom for børn, men fyldt med hilsner fra alle dem, der kendte hende og alle dem, der har lagt en blomst fordi det skal man jo, når en sådan frygtelig tragedie indtræffer. Stearinlysene blafrer lidt i vinden, indtil de bliver slukket af en begyndende støvregn. Folkene, der sørger omkring legepladsen fortrækker, men en bliver. Det er Sigurd.

Gerningsstedet er en legeplads af den slags, ethvert fattigt barn drømmer om at have i sin baghave. Der er klatrestativ, gynger, vipper, træstubbe så man lege jorden er giftig og ikke mindst et legetårn. Legetårnet er hegned ind med politiets gule tape og en politimand er stationeret, da gerningsstedet ellers ville være druknet i blomster eller trampet ned af legende børn, der ikke helt har fattet alvoren i det.

Jens Jensen holder vagt ved gerningsstedet. Han er som den eneste af Hobros politistyrke til at tale med. Hans svage punkt er smøger. Han er for nyligt holdt op (efter stort pres af fru Jensen), men al denne postyr omkring Monica kan knække selv de helligste løfter. Og lidt snak over en smøg har da aldrig skadet nogen. Kringler man den rigtigt, kan han fortælle at Dan Grås (Monicas far) bror, Bent, arbejder på politistationen og har nægtet at tage orlov, mens alt det her står på. Jens vil ikke være afvisende for at vise detektiverne gerningsstedet, men må desværre ikke for sine overordnede. "Strengt ordret fra højeste sted", som han siger, specielt hvis det er detektiverne, der spørger.

Selve gerningsstedet er ikke meget at råbe hurra for. Det er to indhegnede legehuse, der er bygget som den slags nu er gjort. Et tag, fire halve vægge og en bund af stampet ler. Den eneste forskel på de to huse er det hvide omrids af en lille pigekrop. Intet andet. Ingen blodpletter eller sædpletter. Ingen tydelige spor, der kan pege i en retning.

Den lokale tumpe

Sigurd Hansen er byens glade tumpe. Med en IQ på 63 er han ikke klogere end våd papmache på en god dag i medvind, men han vil det godt og han har sin mor til at tage sig af ham. Selvom han er 36, er han intelligensmæssigt på niveau med en 8-årig (eller mindre). Af samme grund har han altid holdt af at hænge ud ved byens legepladser. Her kan han finde ligesindede at lege med. Til at starte med var forældrene lidt nervøse, men efterhånden kender hele byen ham og "han kan jo ikke gøre en flue fortræd". Det sidste år har Sigurd været håbløs forelsket i Monica, hvilket har fået ham til at stjæle ting fra hende. Indtil videre er det blevet til en sko, en trøje og et hårbånd. Tingene gemmer han i skuret, der står i udkanten af deres have. Sigurds mor, enkefru Grethe Hansen, bliver dog meget sur, når hun ser, at Sigurd har været i skuret. Hvorfor ved Sigurd ikke.

Sigurd ses for det meste i selskab med sit hamster Ib, som han selv mener er opkaldt efter sin far, der godt nok hed Kaj. Kaj døde ikke længe efter fødslen af skam over at have fået en retarderet søn. Han hængte sig i familiens haveskur.

har vundet hans hjerte, vil han gerne vise dem noget. Fra sin inderlomme finder han Ib frem. Han fortæller stolt, at det er opkaldt efter sin far, der hed Kaj og at Kaj er i himlen. "Helt hvad han laver deroppe ved jeg ikke helt", men det er fordi Sigurd ikke ved så meget, siger hans mor.



Sigurd og detektiverne

Sigurd står ved legeskuret og ser lidt ud i luften. Han forsøger at lade som ingenting, men det er tydeligt, at han på en meget kejtet måde holder øje med detektiverne. Hvis detektiverne i samlet flok stormer op mod Sigurd, vil han løbe skrigende væk. Han vil sagtens kunne indhentes, men det vil være svært at få noget fornuftigt ud af ham, da han mest af alt råber efter sin mor. Adskillige vil høre råbene og enten konfrontere detektiverne eller ringe efter politiet.

Hvis en eller måske to af detektiverne stille forsøger at komme i kontakt med ham, vil han først være lidt modvillig, men slik vil være et glimrende overtalelsesmiddel. Eller måske deres pistoler. Da han er 8 år indeni, er det den slags der tæller - og nysgerrig, det er han. Og han ved udmærket, at de "er de dersens dekketiver fra fjærneren". Dem kan han hans mor ikke lide, men Sigurd selv ved ikke helt endnu. Har detektiverne givet ham slik eller vist ham deres pistol, synes han nu de er meget fine. Hvis de

Derimod fortæller Sigurd om hans forhold til Monica. Han legede meget med hende før i tiden, men på det seneste er hun ikke kommet her så meget. Hun sagde, hun var for gammel til at lege på legepladser nu. Det gjorde Sigurd sur og ked af det. Så han slog hende. Det kunne hun ikke lide, så hun snakkede ikke til Sigurd i lang tid. Men de blev venner igen. Men hun ville ikke være kæresten.

Han forstår ikke helt hvor Monica er henne nu. "Er Monica i himlen?" spørger han, hvis detektiverne forsøger at komme ind på emnet. "Kommer hun så ikke efter sine ting?" Tingene, han taler om, er naturligvis de ting, han har "lånt" af hende, men det fortæller han ikke detektiverne. Han har dog noget, han gerne vil vise dem, men kun hvis de kommer med.

Hjemme hos Sigurd

Sigurd tager detektiverne med hjem ikke så langt derfra. Han vil vise dem skuret i haven. Skuret, hvor Kaj begik selvmord. Skuret, hvor alle Sigurds Monica-klenodier er. Det er dog ikke så nemt at komme derhen, som man skulle tro. Sigurd mor er nemlig hjemme og hun har gang på gang forsøgt at lære Sigurd ikke at gå ind i skuret. Hvorfor, har hun ikke fortalt Sigurd.

Hvis detektiverne larmer for meget, det kan være de er i en højlydt diskussion i haven eller lignende, vil Grethe komme ud fra køkkenindgangen og bede om en forklaring. Hun ved selvfølgelig, ligesom alle andre i byen, hvem detektiverne er og smider dem ud med det samme, hvis hun kan komme af sted med det. Sigurd vil naturligvis protestere, men går detektiverne uden at komme med en protest, sker der ikke mere. De kan vende tilbage på et senere tidspunkt om de vil.

Skuret

Skuret er gammelt, mørkt og lugter mildt af råddent træ og gamle haveredskaber. Først man kommer ind er der meget mørkt, men efter øjnene har vænnet sig til det, åbner der sig et helt nyt billede. I den ene ende af skuret er der et lille alter med et lille, ubehjælpeligt lavet kors af to brædder sømmet sammen med et par skæve søm. På alteret lægger to billeder. Det ene er noget, der umiskendeligt ligner en lidt klogere udgave af Sigurd i tøj fra 70'erne. Det er Kaj. Det andet billede er af Monica. Et flot portrætbillede, hvor hun smiler i sit smarteste kluns. Det er tydeligvis lavet af en professionel fotograf med alt hvad der tilhører af opstillede situationer, blød belysning og falske smil. Vender man billedet er der et klistermærke med navnet Sune Pedersen og under det 'Professionel Fotograf'. Nedenfor alteret ligger Monicas tøj. "Er det fordi Monica er i himlen at hun ikke kommer efter sine ting?". "Kommer hun så ikke efter sine ting?". Spørgsmålet bliver gentaget igen og igen.

Enkefru Grethe Hansen

Sigurds mor er den standhaftige og bestemte kone enkefru Grethe Hansen. Enkefru Grethe Hansen (hun foretrækker hele titlen) er en lille tank af en kvinde og burde måske nok barbære sig eller i det mindst plukke øjenbrynene eller bare gøre noget, der kan hjælpe på hendes lettere ubehjælpelige udseende. Enkefru Grethe Hansens eneste mål her i livet er at passe på sin søn Sigurd. Han er hendes øjsten og hun vil gå langt for at passe på ham. Nogle vil sige hun er overbeskyttende, men selv mener hun, at hun blot går det ekstra skridt, så hun kan være sikker på, at Sigurd har det godt. Dette ekstra skridt indebærer en konstant frygt for at nogen vil hendes søn ondt eller at han kommer til skade ved egen hjælp. Hvis hun kunne, var hun ved hans side, men hun har selv pligter (desværre synes hun), så hun har modvilligt sagt ja til at Sigurd kan få lov til at lege på visse af byens legepladser uden observation. Indtil videre er det også gået fint.

Sigurd er en oplagt syndebuk, hvis detektiverne er opsat på at få Finn frikendt. De kunne over i købet plante lidt ekstra bevismateriale, hvis det er det de vil. At få politiet til at kigge forbi kræver dog mere end almindelig veltalenhed, da politiet er under strikse ordrer fra borgmesteren på ikke at hjælpe "de forpulede københavnere". Enten skal detektiverne hente enkefruen og vise hende alteret. Enkefruen har ikke sat sine ben i skuret siden hendes elskede Kaj tog sit eget liv. Men overtales hun, kan hun pludselig godt se alvoren i situationen. Hendes elskede om end kejtede søn, er højst sandsynligt morder. Der er flere måder hun kan reagere på. Hun kan forsøge at forklare sagens alvor til sin søn og så ringe til politiet, der reagerer på hendes opkald og kommer hurtigt efter. Hun kan også benægte det pure. Hendes søn kunne aldrig gøre en flue fortræd og derefter forsøge at smadre alteret i et desperat forsøg på at skaffe beviserne af vejen.

Detektiverne kan også se alteret som et udtryk for en barnekærlighed, der aldrig blev gengældt og lade det være ved det.

Opsummering:

1. Gerningsstedet flyder med blomster og det begynder at regne
2. Politimand Jens Jensen er til at tale med over en smøg.
3. Sigurd bliver og kan bestikkes med slik, pistol eller lign.
4. Han fortæller dem om Monica og viser dem skuret
5. Enkefruen kan enten stoppe sin egen søn eller stoppe detektiverne

7. Poli

Politiet er ikke villige til at hjælpe med noget som helst, hvilket er ulovligt, eftersom detektiverne, der så længe de arbejder for en mistænkt, har aktindsigt. Men så længe Finn ikke officielt er tiltalt for noget endnu, kan detektiverne ikke gøre krav på noget som helst.

Er Finn blevet slæbt væk, fordi detektiverne har plantet beviser, har de ret til aktindsigt, men politiet forstår ikke rigtig, hvorfor de vil have det. De har fået at vide fra borgmesteren, at detektiverne har plantet beviserne, så hvorfor skulle de så forsøge at hjælpe Finn? Men aktindsigt skal de da have, men det går langsomt. Beviser kan ikke lige findes; "jeg har sgu glemt hvor jeg lagde det", testresultater er ikke kommet tilbage fra laboratoriet endnu, osv. Vil de til gerningsstedet, får de ikke lov til at komme ind i legetårnet, hvor det hele skete. De er ikke helt færdige med deres undersøgelse, så de skal ikke have fem københavnere til at ødelægge beviserne (hvilket egentlig er et fair nok argument). Det tætteste de kan komme er billederne fra gerningsstedet. Dem har Sune Pedersen taget. Politiet vil ikke vise deres sæt, men Sune har et ekstra sæt derhjemme. Sune har bare været sygemeldt, siden han skulle tage billeder af Monicamordet. "Det slår selv den bedste ud" er kommentaren på politistationen.

Opsummering:

1. Ingen hjælp, hvis ikke Finn er anholdt
2. Hvis de har aktindsigt, bliver de forsinket i deres arbejde, så længe det er muligt
3. Gerningsstedsfotografen er Sune Pedersen



Politifolk

Preben Krogh er grand old man på stationen. Han ser også sådan ud. Han ligner indtørret træ på en meget tør og solrig dag. Med ekstremt mange rynker, små øjne og skaldet isse, ligner han mest af alt en skindød. Med sine 66 år nærmer han sig da også pensionsalderen med hastige skridt. Han ved godt hvordan tingene skal gøres her i Hobro. Borgmesteren er en mand, man lytter efter og man skal ikke stille for mange spørgsmål. Bare gør som der bliver sagt. Preben har udviklet en meget dårlig vane de sidste 10 år – selektiv hørelse. Hvis der er noget eller nogen han ikke gider at høre på, så vender han det døve øre til, så at sige. Han ignorerer dem fuldstændig, til stor irritation for dem det går ud over.

Møller er politimesteren i Hobro. Han er godt de fyrre, har en lille mave og et veltrimmet overskæg. Møller er ham, der skal tage de "store" beslutninger her i byen, hvad angår de kriminelle. Eller det var hvad han troede, da han fik jobbet, men alle beslutninger bliver taget af borgmesteren, hvilket irriterer Møller grænseløst. Men sådan har man altid gjort og hans kone sætter pris på at være med i toppen af Hobros jetset.

Jens Jensen er ny mand på stationen. Han har stadig ikke helt lært hvordan man gør tingene i Hobro, men kollegaerne arbejder ihærdigt på at akklimatisere ham. Jens er 25 år og har en kone og to sunde drenge derhjemme.

Bent Grå er 36 år og selv far til en dreng på 14. Han er 1,90, i god form og har som så mange andre betjente det karakteristiske overskæg. Selv mener han det indgyder respekt. Bent er Dan Grås bror på godt og ondt. Han er god til sit job, men under hele denne Monica sag, har han videregivet oplysninger til Dan under hele forløbet. Møller forsøgte at overtale ham til at tage en pause under denne sag, men det skulle han fanme ikke nyde noget af. Han er meget opsat på at fange den skyldige for sin bror, og er ligesom mange andre overbevist om at det er Finn, der er den skyldige. Og får han fat på den skyldige, er han mere end villig til lade ham komme ud for et "uheld" på vej til stationen.

8. Fotograf

Fotografen Sune Pedersen er en sørgelig historie. Sune var tidligere byens konge, når det kom til børneportrætter. Han kunne hvad ingen andre kunne - nemlig få børnene til at sidde stille længe nok til, at gamle moster Gerda blev rigtig glad for hendes julegave af lille møgunge med et stort smil uden fortænder. Det var før konkurrencen kom til byen i skikkelse af Signe Skov, bedre kendt som "Skovs portrætter". Hun kunne også det der med børn. Men hun så også godt ud, hvilket man vist ikke kan anklage Sune for. Så forretningen går ikke så godt for tiden, da de fleste fædre hellere går til den lille lækre end den store klamme.

For at klare til dagen og vejen (og spiritusen) er han blevet lokalpolitiets gerningsstedsfotograf. Selv om det er en soveby, har den alligevel sin del af trafikuheld og andre frygtelige uheld. Sune har ikke helt vidst hvad han gik ind til og jobbet har formået at knække en slagen mand. Han kan ikke få billederne ud af hovedet, men det er ikke de eneste spøgelse han kæmper imod.

Når detektiverne møder Sune, er der en stor sandsynlighed for, at de ser rødt, så forsøg så godt det nu er muligt at lægge besøget så sent i scenariet som muligt.



Pædofil

Sune er pædofil. Det har han altid været. Han kan ikke komme af med trangen til små børn, selv om han har gjort alt for at glemme, nedtone og destruere den. Han har gået til psykolog, præst, ja alle der kunne hjælpe ham og stadig holde tand for tunge.

Sunes computer har en del børneporno på harddisken. Og han ser det jævnligt. Det er den eneste måde, han kan holde sin lyst nogenlunde i ave. Det og så spiritusen. For han drikker meget, men han forsøger at skjule det. Ikke at det lykkedes overvældende, men folk er overbærende. Manden har det jo hårdt med konkurrencen og alt det lemlæstelse og ting og sager, han skal se. Vi holder mund, for stakkels mand osv. Hvis de bare vidste.

Sune er en sølle mand, men en stolt mand. Han holder på formerne og facaderne. Det er derfor også vigtigt at ingen ved noget om hans lyster. Han vil gå meget langt for at skjule sandheden. At der nu er en heksejagt i gang i Hobro, gør ikke situationen bedre. Sune er, for at sige det mildt, et nervevrag. Da han tog billederne af Monica Grå var han ude for at kaste op tre gange. Ikke på grund af det stakkels barn, men fordi han troede, alle kunne se, han var pædofil. Næste dag meldte han sig syg og har været det lige siden.

Forretningen

Sunes forretning er lukket, men i vinduet er der fyldt med billeder. Alle med Monica Grå. Lige fra hun er baby til hun nåede de 12 år. De er alle taget med samme luftige bløde filter, som detektiverne så det på Sigurds billede. På et lille skilt står der med skrevet med guldbogstaver "Vi vil altid savne dig". Det er mere klamt end kitch, men folk synes det er et flot farvel.

Mødet

Man kan møde Sune, hvis man tager hjem til ham. Han er udmærket klar over hvem detektiverne er, da han naturligvis holder sig nøje informeret om sagens videre udvikling. Først vil han ikke tale med detektiverne, men presser man ham lidt (detektiverne kan med et lille check tydeligt mærke, at han er nervøs), kan de komme ind til kaffe.

Lejligheden er en lille tre-værelses lejlighed med; en lille entre fyldt med billeder han har taget af byens børn; en stue der går i et med et lille køkken; et spartansk soveværelse med sengebriks, et lille natbord og et klædeskab; et badeværelse med bruser og sidst men ikke mindst; kontoret. Kontoret er Sunes arbejdsrum. Det er ikke mange uger siden Sune tog en lang billedserie af Monica

Grå. Hele kontoret er klistret op med disse billeder, hvilket detektiverne vil læge mærke til, når de kommer ind i entreen. Døren til kontoret står på klem og Sune lukker den hurtigt. Spørger man ham hvorfor han har billederne oppe at hænge, vil han blot svare; "Det er fordi det er det bedste arbejde jeg nogensinde har gjort." Og billederne er faktisk ret flotte, på en påtaget børnefotoagtig måde.

Sune er villig til at vise detektiverne billederne af Monica fra gerningsstedet. Han henter dem fra en mappe på hylden i stuen, men han er ikke glad ved situationen. For det første har han fået ordre på at holde billederne væk fra detektiverne og for det andet er det ikke behagelige billeder. På dem ser man en halvnøgen Monica ligge i en forvredet stilling på gulvet i det lille legehus. Hendes blik er tomt og anklagende, hendes hår pjusket og hendes t-shirt er revet op, så man kan se hendes begyndende bryster. Hendes bukser er revet af og ligger krøllet ved siden af liget. Detektiverne må gerne få det rigtigt dårligt, mens de sidder og ser billederne, og de vil også se at Sune ikke har det meget bedre.

På kontoret står Sunes computer. Undersøger detektiverne den vil de først og fremmest finde mange af de billeder Sune har taget de sidste par år og naturligvis derfor en hel del med Monika. Men kun lødige billeder uden antydningen af mandens seksuelle præferencer. Graver man lidt dybere brister dette billede dog hurtigt. 9 ud af 10 af besøgte hjemmesider er regulære børnepornosider og i mappen "søde børn" er der godt og vel 10 gigabyte børneporno af den hårde slags. Det er piger og drenge i en alder fra 2 til 12 år sammen med gamle mænd og eller andre børn. Det er sygt. Rigtig, rigtig sygt. Opdager detektiverne børnepornoen på computeren, er der ikke langt fra tanke til handling. Om de selv vil tage affære eller kontakte politiet.

Opsummering

1. Sune er pædofil.
2. Butikken er lukket med billedserie af Monika i vinduet.
3. Sune vil modvilligt vise detektiverne billederne fra gerningsstedet.
4. Kontoret er fyldt med billeder af Monika.
5. Computeren er fyldt med børneporno.

9. Familien

Familien Grå har set bedre dage. Jeg mener virkelig set bedre dage. Det, der før var en sund og rask kernefamilie, er nu en dysfunktionel skygge af sig selv. Hvor de før var fire, er der nu kun tre tilbage; far Dan, mor Sanne og lille Kirsten på fem år. Kirsten forstår ikke helt hvad det er der sker, og spørger med ti minutters mellemrum, hvor storesøster er, hvilket er ved at drive mor og far til vanvid. Sanne forsøger at bearbejde sorgen, men den er stadig alt for tæt på og alt, hvad der kan minde hende bare det mindste om sin ældste datter, får hende til at bryde grædende sammen. Dan forsøger at holde sammen på familien, samtidig med at han vil have et svar – hvorfor? Hvorfor skulle hans datter dø? Hvorfor skulle det overgå ham? Hvem har gjort det? Hvor er den person, dette umenneskelige væsen, der kunne gøre dette mod hans datter? Han vil have fat i ham. Tvinge ham til at forklare ham hvorfor. Eller bare se ham dø.

På besøg

Ligesom Finns hus, så er familien Grås hus belejret. Forskellen er, at menneskene her er knap så fjendtlige og journalisterne forsøger (meget mod deres vilje) at bevare en knap så aggressiv journalistisk linie, når det gælder om at få de bedste billeder af den sørgende familie. Det er blomster, tændte stearinlys og fællesbøn.

Kommer detektiverne på besøg (hvis de tør), vil de til deres overraskelse ikke blive afvist. Sanne har simpelthen ikke kræfter til at sige nej og Dan er villig til at spille på alle heste, hvis det betyder, at manden bliver fanget. Han er indtil videre rimelig overbevist om, at det er Finn, der har gjort det, og vil derfor forsøge med alle midler at pumpe oplysninger ud af detektiverne. Vil du have at detektiverne møder familien, kan du lade Dan ringe til dem for at få dem på besøg.

Ønsker detektiverne en rundvisning, ser de et typisk parcelhus med tre soveværelser, en stue, køkken, bad og have til. Køkkenet har de sidste dages opvask stående, stuen skriger på at blive luftet ud og i stuen sidder den yngste datter og ser fjernsyn. "Så er hun pacifiseret så længe" lyder en træt kommentar fra Dan. Monicas soveværelse er lyserødt med hesteplakater og Barbiedukker. Sengen er pænt redt op og resten af værelset er ryddet op som kun en mor kan. "Det blev vi nødt til, efter politiet havde været det hele igennem". Der er ingenting at komme efter, udover at Sanne bryder sammen igen og faren må lukke døren derind, for at undgå yderligere scener.

Til at starte med vil Dan være fattet og tilbyde kaffe, men modsætter detektiverne sig at give oplysninger videre, vil tonen skærpes og han vil blive lettere truende, selv overfor Jesper om det er nødvendigt. Det må gerne skabe splid detektiverne imellem. For det kan reelt set godt være Finn, der har gjort det. Dan er meget uligevægtig og går bølgerne højt, kan han hurtigt eksplodere. Han vil true eller angribe detektiverne og Sanne vil ringe efter politiet.

Opsummering:

1. Familien er ved at gå i opløsning.
2. Monikas værelse er ryddet op, efter politiet har været på besøg.
3. Dan inviterer detektiverne ind for at få oplysninger fra dem.
4. Får han ikke informationerne bliver han utilregnelig.

10. Slutning:

Der er flere måder denne sociale realistiske tragedie kan ende.

1. Uanset hvem der anholdes til sidst i scenariet, er Dan ude efter ham. Han har hele tiden ventet i kulissen, ventet på at politiet kunne frem til den skyldige. Når de først var sikker, er han det også. Og så skal der handles. Dan er overbevist om at det danske retssystem er for blødsødent. Skulle ret være ret, skulle den skyldige have skåret bollerne af og få lov til at forbløde en lang og smertefuld død. Flere gange. Intet er ondt nok, men Dan kan tage til takke med at den skyldige ikke lever mere. Kort og godt – han skal dø. Det kan så enten være Sigurd, Sune eller Finn, eller hvis detektiverne vælger at frame en helt fjerde (borgmesteren, sikkerhedsrepræsentanten, onkelen etc.). Dan vil forsøge at tage dem af dage under stor medieovervågning. Det kan være foran politigården, eller han kan bryde ind i Finns parcelhus, da han hører fra sin bror (der jo er betjent) at nu ved de, det er Finn. Der er nu mulighed for at detektiverne enten bliver dagens mand i skysovs, ved at redde den pædofile (er det nu også godt) eller lader Dan slå ham ihjel (det er heller ikke så godt).

Uanset hvem det går ud over, bliver Dan efterfølgende uskadelliggjort, enten af detektiverne eller politi. Hvis gerningsmanden dør (ham, der er beskyldt for Monica-mordet) vil senere DNA-test vise, at det ikke var ham. Eller også vil hans sidste døende ord være "det var mig....". You pick.

Frikendes Finn, vil detektiverne tage afsked med ham på villavejen. Han vil se på de legende børn på vejen og sige: "de er sgu søde de små...". Slut.

2. En anden mulighed tager sit udgangspunkt i fotografen og hans åbenlyse pædofile tendenser. Ser detektiverne kontoret, må han stilles til ansvar for sine handlinger (for det er jo garanteret ham). Ringer detektiverne til politiet, er det Bent, der kommer og henter ham. Alene. Han er tydeligvis mærket af situationen, rødglødende i ansigtet og bankende tindinger. Han lægger Sune i håndjern og på vej ned af trappen hører detektiverne ham ringe til sin bror; "Dan, det er mig. Jeg har ham. Mød mig ved den gamle fabrik." Nu skal der tages beslutninger. Vil detektiverne hjælpe Sune, eller lade "refærdigheden" ske fyldest? Bestemmer de sig for at prøve at redde Sune, så lad det hele ramle for detektiverne. Da de kommer ned i bilen, flyder det med børneporno på bagsædet (en venlig hilsen fra borgmesteren). Bilen begynder at hoste igen og der skal arbejdes på at få dem lettere forsinket afsted.

Når de ankommer til fabriksområdet, sidder Sune på knæ, med blodet flydende fra skridtet. Over ham står Bent og Dan med hver deres pistol, parat til at henrette ham. Og her må det gerne ende galt. Gidslet dør og Dan og Bent, der desperate forsøger at dække deres spor selv om det løb nok er kørt, går efter detektiverne. Her sætter detektivernes "super" bil, naturligvis ud og de ender i en grøft, mens kuglerne flyver om ørerne på dem. Og de må godt dø.

Hvordan det kan gå

En rigtig god slutning, som jeg personligt oplevede den på viking Con, er en krydsklipning mellem tre scener. For det første bestemmer Rasmus sig for at stikke de resterende detektiver i ryggen og plante beviserne hos Finn bag deres ryg. Samtidig besøger de andre Sune og finder børnepornoen på computeren. De ringer til politiet, og Dan kommer og de overhører samtalen. De løber efter ham og finder børneporno i deres bil, da de skal afsted. Samtlige går mere eller mindre i panik, men Kenneth holder hovedet koldt, griber samtlige pornoblade og styrter op til Sunes lejlighed med bladene, mens de andre kører efter Dan. Her går det så rigtigt galt. Jesper, Svend og Nils ender i en skudduel med dødelig udgang for både Dan og Bent, Svend og Jesper. Tilbage står Nils. I Sunes lejlighed bestemmer Kenneth sig for at det hele er alt for meget og æder resten af sine piller. Han ender sine dage med en overdosis i trappeopgangen, mens Rasmus ringer til borgmesteren og får den ubehagelige nyhed om, at der da aldrig har været nogen aftale. Løbet er kørt og Rasmus bestemmer sig for tomhændet at tage det første tog hjem, uvidende om de andres fatale skæbne...

